



USVI ETNA



STUDIEVERENIGING ITALIAANSE TAAL EN CULTUUR

FEESTNUMMER

Lieve Etna,

Alweer meer dan zes jaar geleden vroeg Gandolfo me: “Rachel-Roxelane, wanneer ga je nou een studievereniging oprichten?” Ik vond het eigenlijk wel een leuk idee, ging op zoek naar mede-oprichters en vond die in Tom en Laura. We hielden brainstormsessies over een passende naam, vroegen een tattoo-artist een logo te ontwerpen en voerden gesprekken met de faculteit over het bureaucratische deel van de oprichting. Daarna was het eindelijk zover: jij was geboren. Daarmee was jouw verhaal nog maar net begonnen, want we moesten het hele wiel nog uitvinden. We schreven oprichtingsdocumenten, gingen naar ons eerste SVO, hielden een ALV, brachten jouw statuten naar de notaris. Maar het moeilijkste bleek iets waar elke kleine studie(vereniging) mee kampt: de opkomst. Ook dat kwam gelukkig (soms) goed: waar we aan het begin met vier personen op de borrel zaten – dat wil zeggen: twee bestuursleden, één normaal lid en een hond – zaten we het jaar daarna al met 15 Etnini in Puglia (en daar waren we dan ook erg trots op!)



Dit jaar besta je zes jaar, en wat heb je in die jaren al veel meegemaakt. Zes verschillende besturen, een (vijf-jarig) lustrum, twee geslaagde studiereizen en een heleboel leuke andere activiteiten. En ook al zit ik al drie jaar niet meer in jouw bestuur, ik mis de leuke tijden die we samen hadden. De lange maar gezellige bestuursvergaderingen, de pizza-avondjes bij Santa Lucia, de reünies met alumni, de wijnproeverijen, de lezingen, de kaarsjes op de hazelnootschuimtaart die we met het bestuur elk jaar voor je uitbliezen en alle andere mooie momenten die we samen hadden.

Lieve Etna, auguroni met je zesde verjaardag en op nog vele jaren!

Liefs van je enige echte eerste voorzitter & oprichter,
Rachel-Roxelane



Het dankwoord van Flore

Lieve allemaal,

Vandaag is mijn bestuur-avontuur ten einde gekomen. Dus bij deze wil ik iedereen graag bedanken voor alle mooie momenten en de onvergetelijke herinneringen van de afgelopen anderhalf jaar. Ik wil daarom ook mijn bestuursgenoten even in het zonnetje zetten.

Als eerst natuurlijk Marije, de vicepenningmeester van bestuur V. De laatste tijd heb ik Marije liefkozend meerdere benamingen gegeven: pizzeriapartner, partner in crime, danspartner van Valentijn en de Vergilius van bestuur V. In mijn eerste half jaar als bestuurslid, heeft zij mij, en eigenlijk ons, veel geholpen. Haar aanwezigheid was van essentieel belang voor de groep en daar ben ik haar dankbaar voor.

Dan komen we bij onze huidige penningmeester, Fabio, met wie ik juist in mijn laatste half jaar als bestuurder heb mogen samenwerken. Ik kende Fabio niet zo goed in het begin, ik wist al wel dat hij een oprechte goede gozer was. Maar nu ik hem beter ken, heb ik ontdekt dat we qua karakter wat overeenkomsten hebben. Iemand die mij een beetje kent, weet hoe chaotisch ik kan zijn. De bestandsmap op mijn laptop is in feite een wervelwind aan documenten, want ik doe niet aan bestanden ordenen in diverse mapjes. Ik weet nog goed toen ik zag dat Fabio's bestandsmap net zo'n chaos was, ineens besepte ik dat ik eindelijk iemand had gevonden die net zo'n verschrikkelijke chaoot is. Wij zijn dus ook een duo die je niet naast elkaar moet zetten. Elke vergadering zitten wij erbij als twee ondeugende schooljongetjes die moeten gniffelen om de zinlooste opmerkingen en die tevens Valentijn een beetje op de kast kunnen jagen. Dus, Fabio, bedankt voor alle giechelmomenten van het afgelopen half jaar.



Valentijn, Valentino, wat zal ik eens over jou zeggen. Het blijkt dat tegenpolen elkaar inderdaad aantrekken. Soms zitten we er echt bij als een getrouwd stel. Het is niet zo dat we kibbelen, we hebben nooit ruzie gemaakt, maar af en toe staan we net iets anders in het leven. Maar dat neemt niet weg dat ik blij ben dat ik jou als goede vriend in mijn leven heb leren kennen, want iedereen kent Valentijn wel.

Ik denk dat veel mensen hem zouden omschrijven als enthousiast, sociaal, open, een slimmerik, kan meepraten over elk onderwerp en heeft heel sporadisch een grote mond. In al deze dingen zit ook een kern van waarheid. Maar wanneer ik naar Valentijn kijk, zie ik in essentie een hele lieve,

gevoelige jongen die goed zorgt voor de mensen om zich heen, op sommige momenten is hij net iets te bezorgd. Dat laat juist zien dat hij niet alleen een ijverige bolleboos is, maar ook een puur hart heeft. Bedankt voor alles, voor je vriendschap en liefde, want je blijft mijn onconventionele echtgenoot.

Om eerlijk te zijn, afscheid nemen van Luna doet mij stiekem het meeste pijn. Luna en ik zijn namelijk tegelijkertijd begonnen aan dit bestuur-avontuur en ik had het daarom mooi gevonden als we ook gelijktijdig zouden stoppen. Er wordt weleens gezegd: 'liefhebben is loslaten', en men kan zich niet verdedigen tegen de liefde, in welke vorm dan ook. Dus dan moet het maar. Ik kan urenlang praten over hoe goed Luna haar werk doet en dat ik haar de beste secretaris vind, alleen dat ga ik nu niet doen. Ik heb het geluk gehad dat ik haar heb leren kennen als vriend en op dat vlak heeft Luna ook veel voor mij betekend. In de minder prettige tijden had zij altijd dondersgoed door wanneer het niet zo goed met mij ging en dan kreeg ik weer een berichtje van haar waarin ze vroeg of alles wel goed



gaat. Luna bracht mij duidelijkheid, hield mij in het gareel (vooral wanneer ik weer in een baldadige bui was), en in donkere tijden was zij mijn Noordster. Danke veur de leuke tied en aug veur dien vriendschap.

Zelf ben ik wellicht niet de meest perfecte voorzitter/vicevoorzitter geweest, maar ik kwam bij het bestuur met één doel: ik wilde dat U.S.V.I. Etna zou aanvoelen als één grote, gekke, gezellige familie en wanneer ik terugkijk op alle momenten samen, heb ik misschien toch nog iets goeds gedaan in het afgelopen anderhalve jaar. Dit was echter nooit gelukt zonder de beste bestuursgenoten en alle lieve leden.

Veel liefs, Flore



De schuldstapel van Luisa - door Flore Nolet

In deze nieuwsbrief laat onze geliefde docent Luisa Meroni haar schuldstapel zien. Aangezien Luisa het best druk heeft, schrijf ik (Flore) een stukje over haar boeken.

Het eerste boek is Slam van Nick Hornby, een Engelstalig boek. Nick Hornby is ook bekend van boeken zoals About a Boy en hij schrijft filmscripts waarvoor hij Oscarnominaties heeft gekregen. Er is natuurlijk ook een Italiaans boek: Chi Si Ferma è Perduto van Malvadi-Bruzzzone. Het zou behoorlijk vreemd zijn als er geen boek tussen zitten dat niet in het Italiaans is. Dan komen we aan bij een biografisch verhaal: Even Silence Has An End, geschreven door Ingrid Betancourt. Dit boek gaat over een waargebeurd verhaal, over toen Ingrid gevangen was genomen door een terroristische organisatie. Ik moet zeggen, zelf houd ik ook van dit soort boeken dus ik zou het bijna toevoegen aan mijn eigen schuldstapel.



Luisa heeft ons verteld dat ze boeken leest om onder andere haar Nederlands bij te houden, dus het is dan niet verassend dat er ook een Nederlands boek tussen haar stapel zit: Misschien Wisten Zij Alles van Toon Tellegen. Ik ken dit boek niet, maar Valentijn zei dat dit één van zijn favoriete boeken is, daarom moet eigenlijk iedereen het een keer lezen. Het volgende boek is Wild Child van T.C. Boyle. Als ik het internet moet geloven is dit boek een collectie van korte verhalen. Persoonlijk houd ik van korte verhaaltjes, maar mijn favoriete short stories blijven die van Roald Dahl. Mocht iemand nog een boek willen toevoegen aan hun schuldstapel: Alle Verhalen van Roald Dahl moet men echt een keer lezen. En ja, ik weet dat meneer Dahl de laatste tijd in het nieuws was vanwege zijn teksten maar dat laten we terzijde, want ik wil geen debat beginnen in de

nieuwsbrief. Een ander boek is geschreven door Ishmael Beah genaamd A Long Way Gone. Het is een verhaal over een ex-kindsoldaat die op twaalfjarige leeftijd bij de burgeroorlog in Sierra Leone betrokken raakte, zijn familie verloor en later met succes meedeed aan een ontwapenings- en ontwenningprogramma. Dan hebben we een dikke pil genaamd Papyrus van Irene Vallejo, het gaat over een geschiedenis van de wereld van boeken. Dit boek heeft goede reacties gekregen, dus ik ben nu wel geïntrigeerd, om eerlijk te zijn. La Ratta van Günter Grass is oorspronkelijk een Duits boek, maar dit is de Italiaanse vertaling ervan. Günter Grass heeft trouwens een Nobelprijs in literatuur gewoon, dus dit boek zal wel goed zijn. Als laatst hebben we Algorithms to Live By van Brian Christian en Tom Griffiths. De titel verklapt in essentie waar het over gaat. Ik was lichtelijk verbaasd toen ik dit boek tussen de stapel zag staan, maar Luisa zei dat ze graag leest over dingen waarover ze meer wil weten. Ik heb namelijk ook een verzameling aan non-fictie boeken over Tsjernobyl en Japanse bloemenkunst, dus nu begrijp ik wel waarom ze dat boek heeft.

Conference Italy and the Low Countries – Artistic Relations: The Sixteenth Century

Op 31 maart zal het NIKI-congres in Museum Catharijneconvent in Utrecht plaatsvinden. Het congres zal gaan over kunst en architectuur uit de renaissance, in het bijzonder de uitwisseling tussen Italië en de Lage Landen in de zestiende eeuw. In verband met het beperkt aantal beschikbare plaatsen is inschrijven verplicht. Inschrijfgeld voor aanwezigen is 15 euro (lunch inbegrepen). De aanmelding sluit op 9 maart. Kijk voor het programma op de website van het NIKI onder "onderzoek" en "congressen en lezingen".



Etna is jarig!!!!

Op 15 maart is de 6e verjaardag van Etna. Dit vieren we met taart op de bestuurskamer om 12:30



uur:)



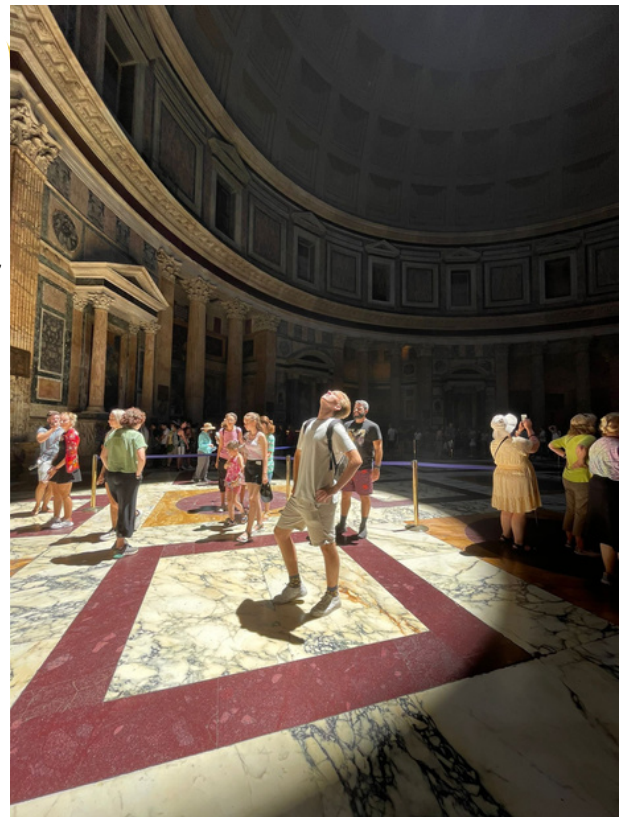
Heb jij ook een schuldstapel naast je bed staan waarvan je denkt, die mag wel wat meer aandacht krijgen. Stuur een berichtje naar het bestuur via de groepsapp of de mail en wie weet, zien we jouw schuldstapel in de volgende nieuwsbrief!

Summer Course: Roma Caput Mundi

Met eigen ervaring van Fabio

Het is alweer bijna een jaar geleden dat ik mij besloot op te geven voor de “zomerschool” in Rome, georganiseerd door het Koninklijk Nederlands Instituut Rome (KNIR). Ten eerste leek het een onwaarschijnlijke poging, maar voordat ik het wist, stond ik daar zwetend naast het treinstation Roma Termini. Niet alleen omdat het 40 graden was midden in de stad, stond ik daar te transpireren, maar ook omdat ik geen flauw benul had wat mij nou eigenlijk te wachten stond. Ik maakte me ook een beetje zorgen of ik wel de weg kon vinden naar het instituut, wat zich midden in het Villa Borghese bevindt. Ik besloot vanaf het station te lopen richting mijn verblijfplaats voor 2 weken, waar ik nog helemaal geen beeld van had.

Ik kwam na ongeveer 45 minuten sjokken aan, midden in het park, bij een plek waar ik alleen nog maar van had kunnen dromen. Ik ontmoette de andere studenten, even verbaast als ik, over de prachtige plek waar wij ons bevonden. Hierna werd ik door iedereen zowat uitgelachen omdat ik als enige die hele wandeling had gemaakt, terwijl de rest “gewoon” met de metro was gegaan, waar ik natuurlijk weer niks vanaf wist.



De eerste dag kregen we gelijk een rondleiding door het instituut, we kregen de tuin, de bibliotheek en natuurlijk onze verblijfplaatsen te zien. Ook werd duidelijk gemaakt wat ons te wachten stond de komende weken; lessen on site over de gelaagdheid van Rome met als hoofdthema erfgoed. We kregen lessen van verschillende docenten, ieder gespecialiseerd in een specifiek tijdperk kenmerkend voor de stad. Zo kregen we lessen over het “Oude” Rome, het “Pauselijke” tijdperk en het “Fascistische” Rome. Ik, als Rome virgin, had niet alleen de kans om de stad voor het eerst te zien, maar ook kon ik heel veel leren van de docenten, die allemaal erg gepassioneerd waren.

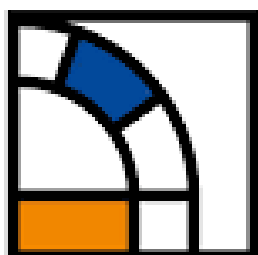
Het is natuurlijk al waanzinnig om voor het eerst het Colosseum te zien, of om door het Forum Romanum te lopen, maar ook om kerken met alle kenmerken van de Barok te zien, of om door Villa Torlonia te lopen, waar de oude villa van Il Duce zich bevindt. In principe liepen ik en een paar vrienden die ik daar had ontmoet van plek tot plek, wat ondanks de hitte de moeite zeker waard was, elke hoek van Rome weet je te verrassen. Niet alleen heb ik genoten van de historische ruimte, maar ook van andere aspecten van de stad; het heerlijke eten en drinken en natuurlijk de uitgaansgelegenheden in de avond en nacht. Zo hebben we, om maar iets te noemen, veel Aperol Spritz gemaakt en gedronken op het balkon, met uitzicht over de prachtige tuin van het instituut. Ook hebben we veel gefeest bij een bar tegenover La Galleria Nazionale d'Arte Moderna e Contemporanea, wat erg cool was.

Wel werd van ons verwacht dat we een eigen onderzoek gingen uitvoeren naar een gebouw of plek met betrekking tot erfgoed in de stad, waarover we een verslag moesten schrijven en een korte presentatie op je gekozen plek. Op zich was dit prima te doen en ging dit niet ten koste van het hebben van een ontzettend leuke en ook wel leerzame tijd. Ik kan nog heel lang doorgaan over alle leuke dingen die ik heb meegemaakt, maar dat ga ik niet doen. Mensen die dit lezen, schrijf je in voor de cursus, maak een motivatiebrief, want het is echt de moeite waard!

Cari saluti, Fabio

Meer informatie:

- Datum = 3 t/m 17 juli
- Credits = 6 EC
- Niveau = Bachelor studenten
- Aanmelden = tot 1 mei 2023
- Meer informatie vind je op de website van het KNIR onder “cursusaanbod”



KNIR
KONINKLIJK NEDERLANDS
INSTITUUT ROME

BNR Italië-podcast & U.S.V.I. Etna

Al drie jaar maken geboren Italiaan en presentator Donatello Piras en journalist en oud-italiëcorrespondent Eveline Rethmeier de BNR @italiepodcast waarbij iedere week alles voorbij komt dat met Italië te maken heeft: nieuws, politiek, taal, sport, geschiedenis en cultuur.



Eveline Rethmeier & Donatello Piras

Op 20 maart zijn zij bij ons te gast op de Universiteit Utrecht voor een speciale live-opname van hun podcast, waarin de studie centraal zal staan. Wat betekent het om Italiaans te studeren in Nederland, én in hoeverre verschilt het Italiaanse van het Nederlandse studentenleven?

Voor maximaal 40 studenten zal er plek zijn om 15:15 in zaal Drift 25 - 003 die mogen vertellen hoe zij de studie Italiaans in

Nederland ervaren én over hun (toekomstige) avonturen in Italiaanse studentensteden. Ook studenten die gewoon geïnteresseerd zijn in Italië of er misschien wel willen studeren zijn natuurlijk welkom! Na afloop zal er een Q&A zijn met Eveline en Donatello.☆☆

Onderwijsgesprek - 29 maart

Op 29 maart van 15:00 tot 17:00 uur zal het onderwijsgesprek plaatsvinden. Hiervoor is iedere student Italiaans uitgenodigd. Voor de kwaliteit van het onderwijs is het heel belangrijk dat iedere student hier aanwezig is. Heb je onderwerpen die je graag besproken wilt hebben bij dit gesprek, dan kun je dit doorgeven aan de studentleden van de onderwijscommissie: Flore Nolet of Valentijn As. Je kunt ze een berichtje sturen of ze bereiken via e-mail: f.f.nolet@students.uu.nl en v.b.m.as@uu.nl

De Etna verjaardagskalender

Vanuit het bestuur en alle leden van Etna wensen we jullie een hele fijne verjaardag!

Buon compleanno!

Laura Sleumer
14 maart

U.S.V.I. Etna
15 maart

Fabio van Laar
17 maart

Paul Franssen
25 maart

Laura Plugge
28 maart

Alle wegen leiden naar Rome - door Flore Nolet

Hieronder kunnen jullie het allerlaatste Erasmus-interview lezen! Deze week ben ik in gesprek gegaan met Marije. Ik heb deze interviews met veel liefde gedaan, maar het was me nooit gelukt zonder de openheid van Luna, Ardie en Marije. Veel leesplezier!

Marije is al de tweede week van februari teruggekomen van haar Erasmus. Sinds ze in Italië is, heb ik haar niet meer gezien, wel af en toe contact gehad. Ik had nog een kerstkaart naar Rome gestuurd, maar die is nooit aangekomen bij haar. Voordat Marije op Erasmus ging, zaten wij bij elkaar in bestuur V. We kennen elkaar dus vrij goed en we hebben fijne herinneringen samen, al zeg ik het zelf. Vandaar dat ik haar aanwezigheid een klein beetje miste om heel eerlijk te zijn. Ze heeft alle eigenschappen die ik zelf nodig heb: rust, geduld en stressbestendigheid. Dus ik was behoorlijk in mijn nopjes toen ik haar weer zou gaan spreken voor dit interview, ook al was het online (Marije zat eventjes in het oosten van het land). Voordat we begonnen met het interview, hebben we het eerst nog over van alles en nog wat gehad, zoals de scriptie. Ineens wordt ons gesprek onderbroken door een klein intermezzo van Valentijn. Plots belde hij mij om iets te bespreken, maar wanneer ik zeg dat ik met Marije aan het praten ben, zegt Valentijn dat hij mij terugbelt en dat ik de groetjes moet doen aan haar. Aan de andere kant zegt Marije: 'groetjes terug!'. Alsof ze elkaar niet de dag daarvoor hadden gezien in Enschede. Nadat Valentijn ophangt, beginnen we nu echt met het interview.

Afgelopen vrijdag ben ik teruggekomen, dus 10 februari.' vertelt Marije. Zelf is ze jarig op 6 februari dus ze heeft haar verjaardag nog kunnen vieren in Italië. 'Heb je je verjaardag... in je eentje gevierd?' vraag ik.

'Nee met mijn huisgenootjes, ik had ook taart voor ze gebakken.' Zegt ze met een lach.



Ze heeft in totaal vijf maanden in Rome gezeten en heeft het ontzettend naar haar zin gehad. De lessen die ze volgde aan de universiteit waren wel prima, ze moest er wel aan wennen. Het was in het begin al chaos omdat de vakken en de tijden die op haar learning agreement stonden er niet waren. Dus Marije is gewoon naar heel vakken gegaan om te kijken welke ze wel leuk vindt en of de docent wel prima was. Ze heeft uiteindelijk twee kunstvakken gevolgd en twee christelijke literatuurvakken.

'Op zich was het wel interessant, maar je hebt altijd hoorcollege. Dus je bent alleen maar aan het luisteren en dat is soms een beetje saai, want je bent twee uur achter elkaar aan het opletten, er zijn ook geen pauzes namelijk.' Vertelt ze.

Ze heeft in ieder geval wel drie van de vier vakken gehaald. Ook nog eens met goede cijfertjes. Het cijfersysteem is wel anders in Italië.

Ten eerste kent de docent geen privacy, dus alle cijfers worden publiekelijk bekend gemaakt. Bovendien krijgen veel Italiaanse studenten een 30, wat vergelijkbaar is met de Nederlandse 10. Er is dus niet echt een balans tussen de cijfers. Eén vak heeft ze helaas niet gehaald, maar ze vertelde dat ze zich wel goed had voorbereid en ze beantwoordde alle vragen, alleen op het laatst kreeg ze een vraag over een boek dat ze niet zo goed kende en dat betekende blijkbaar dat het niet genoeg was om het vak te halen. Marije vond dat niet zo erg, aangezien ze toch al genoeg punten had om af te studeren en genoeg punten om een Erasmusbeurs te krijgen.



‘Dus ja... waarom zou ik dan nog een keer een boek lezen van 600 pagina’s, daar heb ik toch helemaal geen zin in.’

Ik geef haar geen ongelijk.

Maar vond ze het überhaupt eng om die toetsen af te leggen? Aangezien de meeste examens in Italië mondeling zijn.

‘Voor het eerste examen dat ik had, was ik wel zenuwachtiger dan in Nederland. In het algemeen ben je wel wat zenuwachtiger, want je moet eerst wachten en je weet niet wanneer je

aan de beurt bent. De docenten zijn wel relaxed met Erasmusstudenten, dus ze praten wat langzamer en houden rekening met je.’ Zegt ze.

Dit bedoel ik nou met stressbestendigheid. Zelf zou ik bezwijken door de stress en zenuwen, maar Marije doet het gewoon.

‘Merk je dat je Italiaans nu ook beter is geworden?’ vraag ik.

‘Ja, vooral met praten. In Utrecht lees je en schrijf je vrij veel, maar praten wat minder. In Rome waren de helft van mijn huisgenoten Italiaans en dus was de voertaal Italiaans. Ook met mijn Duitse of Franse huisgenoten praatten we Italiaans met elkaar. Ik ken nu ook veel Italiaanse benamingen voor schoonmaakartikelen.’ Antwoordt Marije

Ze begint dan ineens een paar schoonmaakspullen op te noemen in het Italiaans.

‘Spugna’ is trouwens ‘spons’, voor de mensen die dit lezen en dat nog niet wisten maar zich wel dat afvroegen.

Marije had haar scriptie vorig studiejaar geschreven, ze kwam nog een paar studiepuntjes te kort en die heeft ze nu gehaald in Rome. Ze is nu dus officieel klaar. Alleen nog uitschrijven en diploma in ontvangst nemen. Een leuke Etna-activiteit misschien? Met z’n allen naar de diploma-uitreiking van Marije. Maar goed, waarom wilde ze nog op Erasmus als ze ook een paar vakjes in Nederland kon doen?

‘Ik wilde sowieso in het buitenland wonen, ik wilde graag constant Italiaans om me heen hebben.’ Zegt ze.



En waarom Rome?’

‘Eerst wilde ik eigenlijk niet naar Rome, ik wilde juist naar een wat kleinere stad. Maar mijn huisgenoot in Utrecht was vorig jaar naar Rome gegaan en die was heel enthousiast. Via haar heb ik ook mijn verblijf gevonden, toen werd ik zelf ook enthousiaster. Daarbij ligt Rome wat centraler en er is daar altijd superveel te doen. Dus als het niet goed zou gaan met mijn vakken dan heb ik tenminste iets te doen, dan wordt het een soort van vakantie.’

En ze begint zelf te giechelen om haar eigen logica.

Voor de rest is alles wel redelijk soepel gegaan. Marije had redelijk snel een woonplek gevonden en haar broer en zus zijn ook een keertje op bezoek geweest. Toch moest ze wel een beetje wennen in het begin. Vooral aan kleine dingen zoals dat je in een nieuw huis woont met andere mensen om je heen, je weg vinden in de supermarkt en dat het wat tijd kost om je lokaal te vinden op de universiteit. Ook was ze in de eerste weken wel moe omdat het over het algemeen meer energie kost als je constant een andere taal hoort en in die taal spreekt. Het feit dat Marije Italiaans studeert heeft haar wel geholpen, niet



alleen qua taalvaardigheid maar ook omdat ze al wist hoe Italianen een beetje kunnen zijn. Ze was ook voorbereid erop dat dingen wat chaotischer en langzamer kunnen gaan op een buitenlandse universiteit. Kortom, het belangrijkste was een verblijf vinden en mensen zoals huisgenoten om je heen hebben, verder zag ze wel hoe alles zou verlopen. Met die huisgenoten heeft ze tevens leuke momenten meegemaakt, ze zijn onder andere een keer een weekend weg geweest naar Trevi, een dorpje in Umbrië. Daarom mist ze nu Rome wel een beetje, eigenlijk Italië in het algemeen. Haar advies voor toekomstige Erasmusstudenten is dan ook: probeer goede contacten te leggen met de Italianen en niet zo in de internationale bubbel te blijven hangen.



Zoals eerder bespreken in ons gesprek, is Marije nu officieel klaar met de studie en richt ze zich op de toekomst. Ze gaat wonen en werken in Gent. Ze heeft een kamer kunnen vinden en ze gaat werken bij een medisch-technisch bedrijf, ze moet daar Italiaanse orders verwerken. Ze twijfelt nog of ze een master gaat doen, ze heeft ook al gekeken bij de universiteit in Gent, maar ze gaat eerst even kijken of ze haar nieuwe werk leuk vindt en dan ziet ze wel. Dan beginnen we weer uitgebreid over onze plannen; wel of geen master, zo ja welke dan en hoe zit het met de scriptie, wat we graag zouden willen doen later. We zijn ondertussen al aan het einde van het gesprek gekomen, als dit interview gepubliceerd wordt, zit Marije al in Gent. In één jaar is ze van Rome naar Gent gegaan. Ineens realiseer ik me dat onze Marije geen student meer is, ze heeft nu gewoon een baan en werkt rustig aan haar toekomst. Terwijl zij haar eigen weg gaat, houd ik me ondertussen vast aan die herinneringen van de studiejaren die we samen hebben beleefd. Van bestuursgenoten naar pizzeria-partners in crime. We volgen ons eigen pad nu en men zegt ook weleens: alle wegen leiden naar Rome, dus onze wegen zullen heus wel een keer kruisen.

